

Ömer Seyfettin'in Hikâyelerinde Mankurtluk

Mankurtluk In The Stories of Ömer Seyfettin

Prof. Dr. Nurullah ÇETİN*

Öz:

Ömer Seyfettin özellikle İkinci Meşrutiyet ile Cumhuriyet arası dönemde çok etkili olmuş ve etkisini bugüne kadar sürdüren büyük bir Türk hikâyecisidir. Türk hikâye edebiyatının da öncüleri arasında yer alır. Ömer Seyfettin, sıradan bir edebiyatçı ve hikâyeci değildir. O, Millî Edebiyat akımının öncü sanatçılarından biri olarak Türk milletinin sorunlarının farkına varmış ve çözüm önermiş, sahil münevver bir Türk aydınıdır. Tanzimat'tan bugüne kadar Türk milletinin en önemli sorunlarından biri Batılı devletler ve onların içimizdeki sözcüleri tarafından kültür emperyalizmi uygulanarak Türklüğümüzden ve Müslümanlığımızdan uzaklaştırılmamız anlamına gelen mankurtlaştırma çalışmalarıdır. Ömer Seyfettin birçok hikâyesinde Türklerin millî ve dinî kimlik değerlerinin nasıl yok edilmeye çalışıldığını, bizim milliyetsiz ve dinsiz bir kuru kalabalığa dönüştürülmek istendiğimizi kendi döneminde bizzat yaşadığı, gözlemlediği olaylardan yararlanarak hikâye haline dönüştürmüştür. Emperyalist Haçlı Siyonist Batının Türkleri mankurtlaştırma çalışmalarının amacı, bizi kolayca yönetebilmek, sömürebilmek, istedikleri biçime sokmak ve en sonunda da bu coğrafyada bizi yok etmektir. Çünkü milliyetsiz ve dinsiz bir kalabalık, millet olmaktan çıkmış, kolayca güdülebilen bir sürüye dönüşmüş demektir. Ömer Seyfettin, Batının ve batıcıların Türk gençliğini

Ankara Üniversitesi, Dil ve Tarih- Coğrafya Fakültesi, Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü Öğretim Üyesi, e-mail: ncetin64@hotmail.com, <https://orcid.org/0000-0002-3595-3026>

Müslümanlığından ve Türklüğünden uzaklaştırıp onları boşlukta bırakma, çürütme, eritme ve zamanla yok etme çalışmaları demek olan kültür emperyalizmine karşı savaş açmış, mücadele etmiş bir Türk aydını olarak bu konuyu ele alan hikâyeler de yazdı. Bu yazımızda Türk milletini mankurtlaştırmak için uygulanan yöntemlerin ve değişik faaliyetlerin onun hikâyelerinde nasıl ele alındığını irdelemeye çalışacağız. Batılılar ve içimizdeki Batıcılar, Türkleri siyasi, kültürel, dinî, millî anlamda ayrı ayrı mankurtlaştırma çalışmalarında bulundular. Ömer Seyfettin de bu çalışmaları yakından görmüş ve yaşamış biri olarak canlı ve gerçekçi hikâye kurgusu içinde işlemiştir.

Anahtar sözcükler: Ömer Seyfettin'in Hikâyeleri, Mankurtluk, Türklük, Müslümanlık, Türk – İslam Değerleri, Osmanlıcılık

Abstract:

Ömer Seyfettin was very influential in the period between the Second Constitutional Monarchy and the Republic and is a great Turkish storyteller who continues his influence until today. He is also one of the pioneers of Turkish story literature. Ömer Seyfettin is not an ordinary literary and storyteller. As one of the leading artists of the national literary movement, he became aware of the problems of the Turkish nation. He is a true Turkish intellectual who has offered solutions to the problems. One of the most important problems of the Turkish nation since Tanzimat is the cultural imperialism applied by the Western states and their spokesmen within us. They tried to mankurturize us with cultural imperialism. Mankurturization means to destroy the consciousness of Turkishness and the faith of Islam. Both Westerners and their spokesmen and representatives within us have worked hard on this issue. Ömer Seyfettin told many stories about how the national and religious identity values of Turks were tried to be destroyed. He narrated that we wanted to be turned into a crowd without ideas of nationalists and heathens. He took advantage of the events he had experienced and observed in his own time. They're in their stories. The aim of the imperialist Crusader Zionist West's efforts to mankurturize the Turks is as follows: To be able to manage us easily, to exploit us, to put us into whatever form they want, and finally to destroy us in this geography. Because a nationless and irreligious crowd means it has become an easily driven herd, not a nation. Ömer Seyfettin fought against the efforts of Western imperialists who want to remove the Turkish youth from their Islam and Turkishness and to leave them in the void, to refute, to dissolve and to destroy them over time. He waged war against the cultural imperialism of the west towards us. As an anti-imperialist Turkish intellectual, he also wrote stories addressing this issue. In this article, we will try to examine how the methods and different activities applied to mankurturize the Turkish nation are handled in his stories. The Westerners and The Westerners in us have worked to mankurturize the Turks individually in political, cultural, religious and National terms.

Keywords: The Stories of Ömer Seyfettin, Mankurtluk, Turkishness, Islamism, Turkish – Islamic Values, Ottomans

Giriş:

Özellikle 1839 Tanzimat Fermanından sonraki süreçte ülkemizde yoğun Batıcılışma faaliyetleri görülür. Buna göre dışarıdan haricî bedhah olan Batılılar, içerden dâhilî bedhah olan emperyalist Batının içimizdeki sözcüleri ve temsilcileri, Türk milletini; özellikle de Türk gençlerini Müslüman Türklüğünden, Türk İslam kültür ve medeniyet değerlerinden koparmak ve onları Batı taklitçisi birer mankurt haline getirmek için çok çalıştılar. Bu bağlamda bir kısım Türk gençleri özellikle Batı felsefesi, edebiyatı ve düşüncesinden etkilenerek, yaşama, düşünme, duyma, giyinme, yeme içme, eğlenme biçimleri konusunda Batılılar gibi olmaya çalıştılar. Gençlerimiz Batı etkisi ile Müslüman Türk kimliğinden sıyrılıp ne idüğü belirsiz kozmopolit bir kişilik ve kimliğe bürünmeye başladılar. Bu yozlaşma ve çürüme süreci bugüne kadar devam ediyor.

Emperyalist Haçlı Siyonist Batının Türkleri mankurtlaştırma çalışmalarının amacı, bizi kolayca yönetebilmek, sömürebilmek, istedikleri biçime sokmak ve en sonunda da bu coğrafyada bizi yok etmektir. Çünkü milliyetsiz ve dinsiz bir kalabalık, millet olmaktan çıkmış, kolayca güdülebilen bir sürüye dönüşmüş demektir.

Ömer Seyfettin, Batının ve batıcıların Türk gençliğini Müslümanlığından ve Türklüğünden uzaklaştırıp onları boşlukta bırakma, çürütme, eritme ve zamanla yok etme çalışmaları demek olan kültür emperyalizmine karşı savaş açmış, mücadele etmiş bir Türk aydını olarak bu konuyu ele alan hikâyeler de yazdı. Bu yazımızda Türk milletini mankurtlaştırmak için uygulanan yöntemlerin ve değişik faaliyetlerin onun hikâyelerinde nasıl ele alındığını irdelemeye çalışacağız.

Türk Kadınlarının Mankurtlaşması

Ömer Seyfettin, “Bahar ve Kelebekler” adlı hikâyesinde genelde Türk gençlerinin, daha özeldede Türk kızlarının Batı kültürü etkisiyle Müslüman Türk kimliğinden, geleneklerinden, kendi millî değerlerinden nasıl uzaklaştıklarını dramatik bir kurgu içinde anlatır. O, bu hikâyesinde 1908’de ilan edilen İkinci Meşrutiyet’ten bir yıl sonra 97 yaşında olan bir nine ile 18 yaşındaki torununun torunu olan bir genç kız arasındaki bir konuşmaya yer verir.

Hikâyede esas olarak eski Türk kadınlığıyla yeni Türk kadınlığı arasındaki uçuruma, derin farka yer verir. Eski Türk kadınlığı, tamamen millî, İslamî, yerli değerlerle bağlı olarak mutlu, doğal, güzel bir hayat yaşıyordu. Yeni Türk kadınlığı ise Batıcılışmayla birlikte, Türk - İslam kültür ve medeniyet değerlerini bırakıp Batılılar gibi duymaya, düşünmeye, yaşamaya, Batılı kaynaklardan beslenerek yeni bir dünya görüşü edinmeye başladı. Bunun sonucu olarak karamsar, mutsuz, içine kapanık, zevksiz, heyecansız, renksiz, kuru, ümitsiz, tatminsiz bir kişiliğe büründü.

Hikâyedeki genç kız, bahar mevsiminde dışarıda cıvıl cıvıl, güllük güneşlik bir ortam varken eve kapanmış, bahara ve hayata dargın, karamsar bir ruh hali içinde

Türk kadınlarını aşağılayan bir içeriğe sahip olan Piyer Loti'nin *Desenchante* (Sevinç ve Saadetten Mahrum Kadınlar) adlı Fransızca romanını okumaktadır. Piyer Loti, romanında Türk kadınlarını kocalarına ve evlerine esir birer köle ve her şeyden mahrum zavallı, çaresiz, mutsuz yaratıklar olarak tasvir etmektedir.

Yaşlı nine, okuduğu romandan etkilenen torununa Türk ve İslam düşmanı oryantalist Piyer Loti'nin Türk kadınlarına yönelik aşağılamaları hakkında bazı değerlendirmelerde bulunur. Ayrıca yeni nesil Türk kızlarının kültür emperyalizmi sonucu Müslüman Türk kimliğini kaybederek nasıl bozuldukları hakkında sağlıklı yorumlar yapar ve şöyle der:

“Sevinç ve saadetten mahrum kadınlar, Türk kadınları mı? Dedi, hayır hayır. Türk kadınları asla sevinç ve saadetten mahrum değildiler. Sevinç ve saadetten mahrum olanlar sizsiniz. Şimdiki kadınlar... Siz bozuldunuz. Siz büyük annelerinize benzemediniz. Ah biz... Gençken ne kadar mesut idik. Bütün meşguliyetimiz eğlence ve neşe idi. Bahar, şu arkamdaki bahar bizi sevinçten deli ederd. Şimdi siz bunları görmüyorsunuz. Siz bu zehirleyici kitaplar üzerine düşüyor, kabarıyor, soluyor, soluyor, hırçın, berbat, tahammül olunmaz bir mâhluk oluyorsunuz.”(Argunşah 1, 1999: 175-176)

Yaşlı nine, kendi nesli ile torununun torunu kuşağı arasındaki farkı ortaya koyarken aslında Müslüman Türklerin eskiden kendi kimlik ve kişilik değerlerini inşa ettikleri bize ait doğru ve sağlam kaynaklar ile yeni nesillerin tamamen sakat, sapıtıcı, bozuk, yanlış Batı kaynakları arasındaki farka vurgu yapmaktadır. Yaşlı nine, kendilerini bilinçli Müslüman Türk yapan kaynak ve özelliklere değinirken öte yandan yeni nesillerin ise nasıl yozlaştığını, bozulduğunu ve çürüdüğünü şöyle açıklar:

“Kibar ve zengin efendiler kızlarına Farisî öğretir, Cami dersleri gösterirlerdi. *Tuhfe-i Vehbi*'yi okuturlardı. Fuzulî'nin, Bakî'nin gazellerini ezberlerdik. *Mesnevi*'yi anlardık. Mükemmel seciler, kafiyeler yapar, kocalarımızla müşâare eder (karşılıklı şiir söyler), hafızamıza, zekâmıza, nüktelerimize onları hayran ederdik. O vakit bir kadın için en büyük medih, “fâzıla (erdemli), edibe (edepli), şâire (şiir ve sanattan anlayan), âkile (akıllı)...” idi. Şimdi siz Frenk mürebbiyeler (Batılı eğitimciler) elinde büyüyor, kendi lisanınızın güzelliklerini tanımıyor; başka memleketlerin, başka şeylerini öğreniyorsunuz. Onlara benzemek istedikçe kendi benliğinizden uzaklaşıyor, etrafınızdan nefret ediyor, hakikaten sevinç ve saadetten mahrum kalıyorsunuz. Ah... at elinden o kitabı!”(Argunşah 1, 1999: 176)

Yaşlı nine eskiden yani Batıcılaşma hastalığının milletimize bulaşmadığı zamanlarda kadınlar ve erkeklerin çok doğal, neşeli, milli bir hayat yaşadıklarını anlatır:

”Erkekler sadece kendi nikâhlı eşleriyle evlerinde doyulmaz aşk ve muhabbet sahneleri yaparlardı. Kırathaneler, gazinolar, birahaneler, kulüpler, tiyatrolar, kafesantınlar, bekârhaneler, bütün bu Türk erkeklerini eşlerinden ayıran, zavallı Türk kadınlarını تنها evlerde unutulmuş bir bekçi gibi bırakan felaket mahalleri

(yerleri) yoktu. Kadınlar erkekleriyle üzülmeyen yaşıyor, sonra o vakitki aşî boyalı büyük evlerin büyük sofalarında, havuzlu ve kamelyalı bahçelerinde, bostanlarında, deniz kenarlarında, cesim (büyük) ve nadir yalılarda toplanıyor, eğleniyorlar, mesut oluyorlardı. Ne oyunlar, ne âdetler, ne zevkler vardı ki bugün hepsi tamamıyla unutulmuştu.

Bugün Frenkçe (Fransızca) okumak, mütemadiyen esvap (elbise) değiştirmek, moda yapmak çılgınlıklarından, soğukluklarından, boş bir tekebbürden (büyülenmeden), manasız ve münasebetsiz bir tefevvuk (üstünlük) iddiasından başka bir şey yoktu... Frenklik (Batıcılık) bir veba gibi içimize girmiş, yanaklarımızın allığını, dudaklarımızın tebessümünü silmiş, feracelerimizi parçalamış, pabuçlarımızı atmış, parmaklarımızı narin bir mercan gibi parlatarak güzelleştiren kınalarımızı bile ortadan kaldırmıştı. Eşyamızı, esvaplarımızı, evlerimizi değiştiren ruhlarımızı da değiştirmişti.

Her şey yalan, her şey sahte, her şey taklit oldu. An'anelerimiz (Geleneklerimiz) öldü. Saadet uzak bir hayal, yetişilmez bir hülyaya inkılâp etti (dönüştü)... Âdetlerimizle beraber sevinçlerimiz de söndü. Şimdi şaşkın ve mustarip bir nesil... Her şeyden nefret eden, her şeyi fena gören, her şeyi karanlık gören, berbat, hasta, tedavisi imkân haricinde bir nesil... Ah şimdi mariz (hasta) ve müteverrim (veremli) muhit (çevre)...”(Argunşah 1, 1999: 177)

Batıcılışmayla birlikte yeni nesil, ataları gibi maniler, şarkılar söyleyip şiirler okuyarak dışarıda bahçelerde böceklerle, kelebeklerle, çeşit çeşit çiçeklerle eğlenmek yerine eve kapanıp karamsarlık telkin eden Fransızca romanlara gömülüp kimliksiz, kişiliksiz, berbat, bozulmuş, çürümüş bir nesil haline geldiler.

Yeni nesil kızlar, Batılı eserleri okudukça, erkeklere yaklaştıkça doğal kadınlıklarından, dişilikten uzaklaşıyorlar, ruhlarda bir isyan, bir ihtilal tutuşuyor, eski kadınlığın mutluluk zevkine vesile saydığı dişilik kayıtları kendilerine ateşten ve demirden bir zincir gibi geliyordu. Özel bir tapınak gibi sessiz ve gizemli duran evlerine hapishane gibi bakmaya başladılar. Siyah çarşafı, kalın peçeleri ezici, soldurucu, vahşi merhametsiz esaret örtüleri olarak görüyorlardı.(Argunşah 1, 1999: 180)

Batıcılar Türk kızlarına değişmelerini, eski Türk kadınlığından uzaklaşmalarını, dişilikten çıkmalarını, erkeklerle eşit olmalarını telkin ediyorlardı.

Türk Erkeklerinin Mankurtlaşması

Ömer Seyfettin, “Primo Türk Çocuğu” adlı hikâyesinde Paris’te üniversite okuyup mühendis olmuş, Türkiye’ye gelip çalışmaya başlamış ve bir İtalyan kızıyla evlenmiş Kenan adında bir Türk delikanlısının hayat hikâyesine yer verir. Bursalı bir Müslüman Türk ailenin çocuğu olan Kenan, Paris’te okuduğu sıralarda Batı kültürü, felsefesi ve ideolojilerinden etkilenerek Müslümanlık ve Türklük değerlerini kaybetmiş, Müslümanlık ve Türklükten çıktığı gibi bu iki temel kimlik değerine yabancılaşmış; hatta düşman olmuştu. Masonların arasına karışmış ve Mason olmuştu. Ondan sonra Türklüğü “hayvanlık, medeniyetsizlik ve taassup” olarak görmeye başlamış, Türklükten nefret etmişti.

Kenan, 1911 yılında o zaman Osmanlı Devleti’nin olan Selanik’te bulunduğu sıralarda İtalyanların Türk toprağı olan Trablusgarb’a yani bugünkü Libya’ya saldırısını öğrenir. Bu olayı öğrenince çok inandığı, benimsediğı, yaşadığı; hatta tapındığı Avrupa medeniyetini ve Avrupa’yı sorgulamaya başlar. İtalya’nın Trablusgarb’a saldırısını “korsan hücumu, korkunç bir cinayet” olarak değerlendirir. Çünkü daha önce o Paris’te okurken kendisine Avrupa’nın çok medeni, çok insani, çok adil olduğunu öğretmişlerdi.

Avrupalı Masonlar ona Türklüğü ve Müslümanlığı kötü göstermişler, o da bundan etkilenerek İslam ve Türk milliyetini reddetmiş ve onların önerdiği “insanlık” dinine girmişti. 9 yıldır Masondu. Franmasonluktan başka bir gerçek kabul etmiyordu. Gelenek, tarih, vatan, milliyet gibi kavramları tamamen reddetmişti. Irkı, çevreyi reddediyor, ne olduğunu tam olarak bilmediğı Avrupa’nın “fazilet ve insanlık” değerine inanıyordu. Kenan, dörtte üçbuçuğu Yahudi ve Türkiye’ye yerleşmiş Avrupalı Hristiyanları sadık kardeşleri olarak görüyor, onlarla birlikte iç içe yaşıyor, Mason biraderler arasında nüfuzlu ve itibarlı bir Mason olarak bulunuyordu. Selanik’teki İtalyan Mason Locasına mensuptu. Avrupalıların din ve ırk ayırmadan bütün insanlara hizmet ettiğine inanmıştı.

Kenan, Avrupa’nın Türkiye’yi de darmadağın edeceğini, bizi dünya yüzünden kaldırmak için plan çizdiklerini anlamıştı. Avrupalıların Osmanlı Devletini parparça edeceğini ve bu işi planlı bir şekilde sıraya koyduklarını anlamıştı. Kenan imanı sarsılmış bir mümin gibi Avrupa’ya olan inancını, güvenini kaybetti. İtalya Başbakanı, Dışişleri bakanı, Avrupa’daki hükümet adamlarının çoğu gibi Masondu ve bunlar hiç sebep yokken Türk vatani Trablusgarb’ı işgal ediyorlardı. Kenan buna bir tür anlam veremiyordu.

Kenan, “bütün hayatında ne kadar yanlış ve çürük fikirlerle aldandığını, kavmiyetsizliğin, milliyetsizliğin, “beynelmileliyetçilik (enternasyonalizm) ve masonluk hülyasının biraz düşünebilen bir adamı hüngür hüngür ağlatacak derecede gülünç bir budalalık olduğunu anlıyor, istemeyerek içinden: -Ben neyim? Diye kendi kendine soruyor, fakat: -Türküm!... demeye cesaret edemiyor, şimdiye kadar ruhu zaptolunmuş kıymetsiz bir cesetten başka bir şey olmadığını idrak ile hiddetinden ve utanmasından ağlamak istiyordu.

O da Türkleri dünya yüzünden kaldırmak için birbirleriyle tamamiyle ittifak etmiş olan Avrupalıların naçiz bir kulu, muti (itaatkâr) bir hizmetçisi, memluk bir kölesi değil miydi? Avrupalılara, Avrupalıların âdetlerine, an'anelerine (geleneklerine), terbiyelerine, muaşeretlerine, muhitlerine, cemiyetlerine tapmıyor muydu? Ecnebilere aldıkları ehemmiyetsiz bir nişan, bir madalya onu nasıl deli gibi sevincinden çıldırtır ve iftihar ettirirdi..”(Argunşah 1, 1999: 237-238)

Kenan, İtalya'nın Trablusgarb'a saldırısından sonra düşünmeye, Masonluğu ve Avrupa medeniyetini sorgulamaya başladı. Fransa'nın yüz senedir Afrika'yı kana buladığını, kitleler halinde cinayetler işlediğini, yuvaları yıktığını, milletleri esir ettiğini, vatanlarını, mallarını çaldığını, ırzlarını, hayatlarını, ruhlarını ele geçirdiğini hatırlamaya başladı. Fransa, İngiltere, Almanya, İspanya, Portekiz ve Belçika'nın birçok ülkeyi işgal edip sömürgeleştirdiklerini hatırladı.

Kenan'a göre Avrupa'nın iddia ettiği insanlık ve medeniyet bu olamazdı. Avrupa'nın yaptığı işler, medeniyet ve insanlık değil, ancak vahşilik, barbarlık, yamyamlık idi. Kenan mankurtluktan kurtulup bağımsız ve hür düşünceli bir Müslüman Türk kimliğine geri döndükten sonra dünya meselelerini şöyle değerlendirir:

“Silahsız Afrika'yı tamamiyle zapteden bu yırtıcı, insafsız, müthiş Avrupalılar Asya'yı da paylaşıyorlar, bu tecavüzlerine soğukkanlılıkla 'Şark Meselesi' diyorlardı. Milyonlarca adamı insan yerine saymıyorlar, onlara hayvanlardan daha aşağı muamele ediyorlardı. Kendi memleketlerinde yalancıkandan gülünç insanîyetler gösteren, şefkat pazarları, şefkat müesseseleri tesis hatta hayvanları himaye cemiyetleri teşkil eden bu dolandırıcı, alçak Avrupalılar, zavallı Çin ahâlisinin sıhhat ve afiyetini, neslinin istikbalini muhafaza için ahyonu menedince, birden kuduruyorlar, bütün alacalarını meydana çıkarıyor, 'Ticaretimize ziyan gelir!' diye bu talihsiz hükûmeti sıkıştırıyor, korkutuyorlar tekrar ahyonu müsaade ettiriyorlardı.

Ticaretlerini 300 milyon insanın sıhhat ve afiyetinden, istikbalinden daha kıymetli görüyorlar, 300 milyon Çinliye memleketlerindeki köpekler kadar ehemmiyet vermiyorlardı. İngiltere Hindistan'ın kanını emiyor, bütün hazinelerini Avrupa'ya taşıyor, 295 milyon insanı hizmetçi hayvanlar yani at ve eşek gibi bir haktan mahrum, kendi hesabına çalıştırıyor. Rusya Türk yurdunu akla gelmez gaddarlıklarla çiğniyordu.”(Argunşah 1, 1999: 235-236)

Kültür Emperyalizmi İle Mankurtlaşma

“Primo Türk Çocuğu” adlı hikâyede Bursalı bir Türk çocuğu olan Kenan, Avrupa'nın bize dönük kültür emperyalizminden etkilenmiş bir mankurt idi.

Kenan, mankurtluktan kurtulup Türklüğüne ve Müslümanlığına geri döndükten sonra, geçmiş masonluk hayatını sorgulayıp eleştirirken Avrupa'nın Müslüman Türk milletini mankurtlaştırma politikalarından biri olan kültür emperyalizminin ne olduğunu şöyle açıklar:

“Türkleri, Türklerin vatanını mesele mesele taksim edip taksit ile maddi olarak parçalamaya çalışan bu yağmacı ve doymaz Avrupalılar manevi hücumlarını da ihmal etmiyorlardı. Lisanlarını, maariflerini, ahlaklarını, terbiyelerini, âdetlerini neşir ile bir asırdan beri içimizde yalnız isimleri ‘Türk ve Şarklı’ kalmış müthiş bir ‘renksiz ordusu’ teşkil ediyorlar, bu ‘renksiz’lerle şekimemize saldırıyorlar, bizi zayıflatıyorlar, milliyet ve Türklük fikrini franmasonluk efsanesiyle boğuyorlardı.

Düne gelinceye kadar kendisi bile: -Türküm! Demeye sıklımıyor muydu? Ve bu memlekette kendisi gibi tarihinin büyüklüğünü, mazisinin şerefini, dedelerinin şanını bilmeyen, inkâr eden, milliyetinden utanan ne kadar Avrupalılaştırmış renksiz vardı? “(Argunşah 1, 1999: 238)

Kültür emperyalizminin Kenan üzerindeki bir başka boyutu ev döşemesi, eşya üzerinden görülmektedir. Kenan Türklük ve Müslümanlıktan çıkıp kendisini Mason ve Avrupalı ilan edip İtalyan Grazia ile evlendikten sonra ev döşemesini ve ev eşyalarını tamamen Avrupa tarzında yapmıştır. Evinde Müslümanlığa ve Türklüğe ait hiçbir eşya ve düzenleme yoktur.

Mesela duvarlarda eski Yunan mitolojisine ait resimler, tablolar, eski Roma ve Yunan manzaraları vardır. Masada yabancı gazeteler bulunur. Mösyö Vitalis ve Madam Vitalis'in resimleri, Garibaldi'nin, Victor Emmanuel'in resimleri, Vatikan'ın, Napoli'nin yağlı boya manzaraları asılıdır. Kenan kendi Müslüman Türk kimliğine tekrar döndükten sonra böyle bir ev döşemesinden utanç duyar, kaybettiği kavmiyeti, unuttuğu milliyeti, kıymetini takdir edemediği esasları için acı bir matem duyar: -Ah ne kadar zavallı imişim! Der.

Evlilik Yoluyla Mankurtlaştırma

Türk gençlerini Müslümanlık ve Türklüklerinden uzaklaştırıp mankurtlaştırmanın bir yöntemi de Avrupalı biriyle evlenmektir. Nitekim “Primo Türk Çocuğu” hikâyesinde bir Türk delikanlısı olan Kenan, İtalyan bir kız olan Grazia’ya âşık olur, onunla evlenmek ister. Babası Vitalis önce kızını “barbar, vahşi, medeniyet düşmanı olan bir Türke” vermek istemez. Ancak daha sonra hem Kenan vasıtasıyla Türkiye’de vurgunculuk, sömürücülük işlerini yürütebileceğini düşündü hem de onu Türklükten uzaklaştırmayı planladı. Vitalis’e göre Kenan bir Türk değildi, Rumdu. Kendince birtakım uyduruk tarih bilgisiyle Kenan’ı buna inandırdı. Sonra Kenan’a kızını verebilmesi için bazı şartlar koştı. Bunlar:

*Kenan kızına beş bin lira verecek.

*Kenan Türk âdetlerine sadık kalmış mutaassıp akrabalarıyla asla münasebet ve ülfette bulunmayacak.

*Doğacak çocukları İtalyan terbiyesi görececek ve İtalyan olacak.

*Grazia her hususta serbest bulunacak.

*Kenan kızın babasına beş bin lira para verecek.

Kenan bütün bu şartları kabul eder ve Grazia ile evlenir ve 2 de çocukları olur. Biri ölür. Hayatta kalan çocuğuna da Türkçe öğretmez. Çocuğun adını da İtalyanca “Primo” koyarlar. Böylece Kenan bir Avrupalı kızla Türklükten ve Müslümanlıktan çıkmak şartıyla yani mankurtlaşarak evlenmiş olur.

Siyasi Mankurtluk

“Primo Türk Çocuğu” adlı hikâyesinde Ömer Seyfettin, Avrupalılar tarafından siyasi alanda mankurtlaşmış Türkleri nasıl kullanmak istediklerini de anlatır. Siyasi mankurt, yerli, millî ve İslamî değerlere bağlı, tam bağımsızlıkçı ve milliyetçi siyasetçi değil, tamamen Avrupalıların emir kulu olmuş, onların istediği işleri yapan, köle ruhlu, teslimiyetçi idarecilerdir. Türk milletinin menfaati için değil, tamamen Avrupalıların çıkarı için çalışan siyasetçidir. Avrupalılar, içimizden ayarttıkları siyasi mankurtlar sayesinde ülkemizi istedikleri gibi yönetmeyi ve sömürmeyi planlarlar. Bu hikâyede siyasi mankurtluk meselesi şöyle işlenir. 1911’de İtalya’nın Trablusgarb’ı işgali sırasında İtalyan Grazia, Avrupalı devletler adına Türk Devletinin yöneticilerinin nasıl olması gerektiği konusunda şunları söyler:

“Bütün konsoloslar (Avrupalı Devletlerin konsolosları), yeni kabinenin (Türk Devletini yönetecek bakanlar kurulunun) Avrupa fikirli, Avrupa’da tahsil görmüş adem-i merkeziyet yani muhtariyet taraftarı, hakiki hürriyeti, yani Avrupa himayesini ister, milliyet taassubundan âri ve muhalif ve muktedir mebuslardan teşekkül edeceğine emindiler. Bu kabine askerleri öldürtmeden Trablus’ta İtalya’nın hakkını ve hâkimiyetini tanıyacak, Girit için manasız ve tehlikeli ısrarlarla büyük devletleri ve Yunanistan’ı üzmecek, Arnavutluk’a, Makedonya’ya, Suriye’ye istedikleri

muhtariyeti verecek, maliyesini Avrupalılara teslim ile tamamiyet-i mülkiyesini son defa bir kere daha tasdik ettirecek, hasılı Şark Meselesini mesut bir siyasetle kan dökülmeden bitirecekti...

Bütün limanlar açılacaktı. Mezopotamya işletilecek, Avrupa'nın büyük sermayeleri hep koşacak, her tarafa şimendiferler yapılacak, buraları Mısır gibi ticaret ve zenginlik memleketi olacak, Türkiye de artık bütün iratlarını vahşi ordusu ile donanmasına sarf etmekten vazgeçerek hakiki terakki yolunu tutacaktı. O vakit ne taassup, ne cehalet kalacaktı. Avrupa medeniyeti galebe çalacak, sert ve muharip milyonlarca yarım vahşiler, muti ve yumuşak ameleler haline gelecekti.”(Argunşah 1, 1999: 248-249)

Şimdi burada Avrupa'nın bize dönük emperyalist politikalarının temel ilkeleri ve özellikleri belirtilirken aslında bir taraftan da ülkemizi idare edecek siyasetçilerde aradıkları özelliklere de vurgu yapılıyor. Bizim başımızda idareci olup onların emperyalist politikalarını kolayca uygulamalarına hizmet edecek mankurt siyasetçi tipinin özellikleri metne göre şunlardır:

*Avrupa'nın Türk topraklarını parçalaması ve paylaşması planı demek olan “Doğu Sorunu” projesine engel olmayacağı gibi yardımcı da olacak.

*Avrupa'da eğitim görmüş ve Avrupa fikirli olması gerekir. Yani Avrupalıların memuru olarak iş görmelidir.

*Ülkeyi bölüp parçalamalıdır. Yani özerklik, federasyon, eyaletçilik, kantonculuk taraftarı olmalıdır. Tekli, merkezî ve bağımsız devlet fikrinde olmamalıdır.

*Türkiye'nin Avrupa'nın kontrolünde ve himayesinde kalmasını sağlamalıdır, bağımsızlığını yok etmelidir.

*Milliyetçi olmamalıdır. Avrupalı devletler Türk topraklarını bölüp parçalayarak işgal edince Türk ordusunu bunun için savaşa sokmamalı, askerî anlamda vatan savunması yapmamalı, işgali ve durumu kabullenmelidir.

*Maliyeyi Avrupalılara teslim etmelidir. Ülkenin bütün ekonomik kaynaklarını ve işleyişini Avrupalı şirketlere vermelidir.

*Orduyu ve donanmayı zayıflatmalıdır.

*Ülkemizde Türk-İslam medeniyetini yok edip yerine Avrupa medeniyetini hâkim kılmalıdır.

*Avrupa'nın sert, savaşçı, yarım vahşi olarak gördüğü Türkleri itaatkâr ve yumuşak işçiler haline sokmalıdır.

Osmanlıcılık Fikriyle Mankurtlaştırma

Siyasi mankurtlaşmanın bir başka boyutu Türklerin Türk milliyetçiliğinden uzaklaştırılıp beynelmilecilik/enternasyonalizm/Osmanlıcılık gibi kozmopolit, silik, eritmeci bir ideoloji doğrultusunda milliyet ruhlarının iğdiş edilmesidir. Ömer Seyfettin, Türk milliyetinin yok edilip yerine ne idüğü belirsiz bir Osmanlıcılık fikrini “Ashab-ı Kehfimiz” adlı eserinde ayrıntılı olarak ortaya koyar. Türk düşmanı bir takım karanlık aydınlar, Tanzimat’tan itibaren kademe kademe Türk-lüğü yok edip güya yerine soyut bir Osmanlı milliyeti üretmeye çalışmışlar.

Temel ilkeleri de “bilâ tefrik-i cins ü mezhep”tir. Yani milliyet ve din ayırımı olmadan herkesi Osmanlı kimliğinde buluşturmak. ‘Türk’ sözü kanunlardan, tarihlerden, coğrafyalardan, edebiyattan, hatta bütün beyinlerden silinecek, sadece ‘Osmanlı’ adı kalacaktı. Türkçe kalkacak, yerine bütün dillerden karma bir dil, esperanto üretilip o konuşulacaktı. Osmanlı Kaynaşma Kulübü kurup burada her milletten insanı kaynaştırıp birleştirerek bir tek ‘Osmanlı milleti’ yaratacaklardı. İslam kaldırılıp yerine her dinin karışımından oluşan yeni bir din üretecekler, Osmanlı milletine o dini vereceklerdi. Yani dinlerarası diyalog yapacaklardı.

Bu Osmanlılık fikrini sadece Türkler kabul eder, Yunan, Bulgar, Sırp, Ermeni, Rum gibi diğer milletler kabul etmezler. Zaten Osmanlı milleti yaratma projesinin amacı, sadece Türkleri mankurtlaştırıp Türklüğünden ve Müslümanlığından uzaklaştırmaktı. Yoksa Rum Rum olarak, Ermeni Ermeni olarak, Sırp Sırp olarak kalacaktı. Nitekim Türkleri Osmanlıcılık fikriyle mankurtlaştırma şeytanlığının farkına varan Avrupalı bir yazar şöyle der:

“Türkler çok âlicenaptır. Kendi milliyetlerini, tarihlerini, an’anelerini, asla yâdetmezler. Onlar şimdi yalnız, rahatça yaşamak istiyorlar. Eğer Türkiye’de Hristiyanlar fazla mutaassıp milliyetperverlik göstermeyip onları uyandırmazlar, Meşrutiyet sayesinde yarım asır içinde bir Türk kalmayacak. Servet, ticaret, arazi, hatta hükümet Hristiyanların eline geçecek, Türkler yine çadırlarına girerek yaylalarına çekilecekler, namazlarını daha rahat kılmak için geldikleri تنها, saf, asude Türkistan’a dönecekler.

Halbuki Hristiyanlar milliyetperverlikle taassup gösterdikçe Türklere de bu hal aksediyor. Birtakımları “Ben Türküm, Türklükle gururlanırım” diye ortaya atılıyor. Konuşulan tabii Türkçe ile şiirler, kitaplar yazılıyor, konferanslar veriyorlar. Hatta yavaş yavaş Türkçülük diye bir mefkûre bile canlandırıyorlar.”(Argunşah 3, 1999: 139)

Ömer Seyfettin, “Hürriyet Bayrakları” alı hikâyesinde 1908’de ilan edilen İkinci Meşrutiyet rejimiyle birlikte Türklüğü silen ne idüğü belirsiz, soyut, karmaşık bir millet kimliği üretmek isteyen Osmanlıcılık politikasını mizahi bir üslupla eleştirir. 1910 yılında İkinci Meşrutiyetin ilanının yıldönümü kutlamaları sırasında Balkanlarda bir Osmanlı subayının Osmanlıcılık fikriyle nasıl mankurtlaştığını anlatır.

Bu Osmanlıcı subay, “Türk milleti” kavramını reddeder, onun yerine “Osmanlı Milleti” kavramını benimsemiş mankurt bir Türktür. Bu Osmanlıcı subay, Arapları, Arnavutları, Rumları, Bulgarları, Sırpı, Ulahları, Yahudileri, Ermenileri, Türkleri harmanlamış, bunlardan kafasında hayalî olarak bir Osmanlı milleti üretmişti. Bu Osmanlıcı subay uzaktan bir Bulgar köyünde asılı halde kırımımızı bir karaltı görür ve bunun Meşrutiyet bayramını kutlamak üzere asılmış bir bayrak olduğunu iddia ederek Bulgarların bile Osmanlı milletini benimsediklerini ispat etmeye çalışır. Ancak köye yaklaştıklarında bunun Osmanlı bayrağı değil, kuruması için asılmış kırmızı biber dizisi olduğu anlaşılır. Yani Osmanlı milleti kavramını Türklerden başka hiçbir milletin kabul etmediği anlaşılır. Bir tek Türkler Türklüklerinden vazgeçirilip Osmanlı milleti yapılmaya çalışılmıştır.

Ömer Seyfettin, “Beyaz Lale” adlı hikâyesinde de 1912 Balkan Savaşları sırasında Bulgarların Bulgaristan Türklerini nasıl katlettiklerini anlatır. Bu hikâyede Hacı Hasan Efendi adında bir Türk, “Hürriyet Bayrakları” hikâyesindeki Osmanlıcı subay gibi Türklere, Osmanlı Devletine savaş açan “Bulgar ordularının medeniyet, meşrutiyet getireceğini ümit etmişti.” (Argunşah 2 1999: 29) Ama gelen Bulgar ordusunun binbaşısı Radko ona: “Bankada ve evinde kaç liran var?” diye sorunca “Hali ve mevkii takdir edemeyen Hacı Hasa Efendi, cevap vermedi. Aptal aptal karşısındaki Bulgar zabitanın yüzüne baktı.” (Argunşah 2, 1999: 29) Sonra Bulgar subayı bu Hasan Efendiyi fırında çayır çayır yakar.

Dinsizlikle Mankurtlaşma

Ömer Seyfettin, bazı hikâyelerinde Avrupa'nın bilim, teknoloji, siyaset, ekonomi ve kültürde ilerleyip İslam dünyasının, Müslümanların geri kalması, Avrupalıların işgaline uğrayıp sömürge durumuna düşmesi karşısında bazı Müslümanların dinleri olan İslam'dan şüphelenmeleri ve bizi İslam'ın geri bıraktığına inanıp İslam'dan çıkıp dinsizleşerek mankurtlaşmaları konusunu da işlemiştir. Bunlardan biri “Mehdi” hikâyesidir.

Bu hikâyede İslam'dan çıkarak mankurtlaşan bir tipten söz eder. Bu kişi eski bir kaymakamdır. Bu kişi İslam'dan ve Müslümanlardan umudunu kesmiş, Hristiyanları efendi olarak görmeye başlamıştır. Ona göre Müslümanların yaşamaya hakkı yoktur. Yunanistan'ı hür ve medenî bir hükümet arazisi olarak görür. Ona göre İslam hurafeler ve efsanelerden ibarettir.

Bütün İlam dünyası Hristiyanların sömürgesi ve kölesi durumundadır. Türkiye mahvolacak, tarihten adı sinecek. Ona göre “biz Türkler de bütün Müslümanlar gibi yakında İstanbul'u alacak olan Hristiyan efendilerimize sadakatle dua ederek hayatımızı diğer dindaşlarımız gibi miskin miskin taassup, cehalet ve rezalet içinde geçireceğimiz muhakkak.” (Argunşah 1, 1999: 318-319)

Milliyetsizlik Mankurtluğu

Türk milletinin mankurtlaşmasının en önemli boyutlarından biri Türklüğünü, Türk milliyetini unutmış, uzak durmuş; hatta reddetmiş, inkâr etmiş olmasıdır. Bir Türkün ‘ben Türküm’ dememesidir. Ömer Seyfettin “Beyaz Lale” adlı hikâyesinde Bulgarların 1912 Balkan Savaşları sırasında Bulgaristan Türklerini nasıl katlettiklerini, perişan ettiklerini, nasıl canice, vahşice öldürüp yok ettiklerini, kızlarına, kadınlarına tecavüz edip mallarını mülklerini ellerinden alıp yurtlarından sürdüklerini anlatır.

Hikâyede Türk katili Bulgar Binbaşı Radko Balkaneski adlı bir eşkiya başı adamlarına yaptığı bir konuşmada Türklerin milli bilinçten yoksunlukları ve bu yüzden ne gibi zararlara uğradıkları hakkında şu değerlendirmeyi yapıyor:

“Türklerle bakınız. Bu heriflerin aptallıkları o derecedir ki yalnız etnografyanın esaslarını kabul etmemekle kalmazlar, dünyada ‘kavmiyet, milliyet’ gibi bir şey olduğuna da inanmazlar. Kendilerinin milliyetçilerini bile şiddetle inkâr ederler. Tarihleri, Cengiz gibi, Hülagu gibi en büyük imparatorlarına küfürlerle doludur. Bu milliyetsizlik yüzünden edebiyatsız, sanatsız, medeniyetsiz, kuvvetsiz, ailesiz, an’anesiz (geleneksiz) kalan Türkler tabii en basit hakikatlere de akıl erdiremiyorlardı.

Nasılsa ellerine geçirdikleri kavimleri temizlemediler, onları yutmadılar, Türk yapmadılar. Hatta reaya diye en vasi (geniş) hürriyetleri verdiler. Hristiyanlara verdikleri bu reaya kelimesinin manası ne demekmiş biliyor musunuz? ‘Hürmet edilecek adamlar’ demekmiş. Asırlarca evvel yaptıkları budalalıkların cezasını bugün görmeye başlayan bu sersem Türklerin hali işte bize bir derstir.

Onların şimdiden sonra da bir şey anlamayacakları bu derslerden biz istifade edeceğiz. ‘Kavmiyet, milliyet’ diye bir şey olduğunu Türklerin sözde en büyük adamları olan Midhat Paşa bile bilmiyordu. İlk Bulgar ihtilallerindeki kavmi iştiyaka, milli manaya akıl erdiremiyor, bu âli (yüce) hareketi iktisadi müzâyekalar (ekonomik darlıklar, sıkıntılar) gibi şeylere atfederek Anadolu’nun parasıyla bizim topraklarımızı imara, caddeler, mektepler, kiliseler açmaya çalışıyordu. Halbuki bizim en küçük bir köy hocamız bile etnografya hakikatine vakıftır.” (Argunşah 2, 1999: 16,17)

Ömer Seyfettin, milliyetsizlik mankurtluğu konusunu “Çanakkale’den Sonra” adlı hikâyesinde de işlemeye devam eder. Bu hikâyesinde arayış içinde olan ümidini kaybetmiş bir ümitsiz işler. Milliyet duygusunun önemine vurgu yapılan bu hikâyede şu ifadeler yer alır:

“İnsan olmak için mutlaka bir içtimaiyetin (toplumsallığın), bir milliyetin içinde bulunmak lazımdı... Düşünüyordu: Kendisinin bir milliyeti yoktu; bir içtimaiyeti yoktu. (...). Halbuki o, milliyetiyle, diniyle, mabedinin (Camisinin) ulviyetiyle (yüceliğiyle), içtimaiyetinin ezeliyetiyle, mefkûresinin (ülküsünün) nihayetsizliğiyle bir insan, ahlakî ve manevî bir insan olmak isterdi: Muhiti (çevresi) arzu ve temayüllerini (eğilimlerini) ansızın eriten bir çöl, bir sahra, bir ademdi (yokluktu). ‘Güzel, iyi ve ulvî (yüce)’ yoktu.(...)

Kendi ismini bilmeyen, kendi dilini yazamayan, düşmanlarını kardeşi tanıyan bir millet yaşabilir miydi? Buna imkân var mıydı? Yarın bu kendi ismini bilmeyen, kendi lisanını yazmayan, düşmanını kardeş sanan zavallı millet Rusların, Fransızların, İngilizlerin elinde Hindistan halkı gibi esir olacak, onlara hayvan gibi hizmet edecek, medeniyetten yani insaniyet ve ahlakiyetten mahrum kalacaktı. Ve kendisi de işte böyle bir esir olmaya namzettti (adaydı). Bunları dünürken asabı sarsılır, korkunç bir nöbete tutulur, yarınki 'esirlik ve hayvanlık' talihine isyan eder, baldıranları koparır, dikenleri ezer, nihayet bir deli gibi kendini kırlara atardı. Arabalarla eğlenmeye gidenlerin, geçerken hep yandan görünen atlıların, velospitlilerin manzarası ona dokunur:

-Ah esir sürüleri!

Diye homurdanırdı. Evet, bunların hepsi hayvandı, insan değildi. Eğer insan olsaydılar, bu kadar yakın ve muhakkak bir esirlik karşısında nasıl kayıtsız ve mesut eğlenebilirler, gezerler, tozarlar, gülüşürler, oynarlardı? Nasıl sevişirler, nasıl evlenirler, nasıl bir ocak dolusu çoluk çocuk yetiştirebilirlerdi? Haberleri yoktu. Felaketten, hiçbir şeyden haberleri yoktu.” (Argunşah 2, 1999: 91,92)

Sonuç :

Ömer Seyfettin, birçok hikâyesinde Türklerin Türklük ve Müslümanlıklarının yok edilerek milliyetsiz ve dinsiz bir kuru kalabalığa dönüştürülmesi demek olan mankurtlaştırılması faaliyetlerini ayrıntılı olarak incelemiş, hikâye kurgusu içinde tam bir Müslüman Türk bilinciyle aktarmıştır. Atatürk'ün ifadesiyle dışarıdan haricî bedhâh olan Batılı Haçlı Siyonist emperyalistler ile onların içimizdeki yerli temsilci ve sözcüleri bugün de Ömer Seyfettin döneminde olduğu gibi aynı kavramlarla, aynı ideoloji ve felsefelerle Türk milletini mankurtlaştırma çalışmalarına devam ediyorlar. Dolayısıyla Ömer Seyfettin'in ele aldığı Türkleri mankurtlaştırma konusu, güncelliğini bugün de korumaktadır. Bu bakımdan Ömer Seyfettin'in hikâyeleri bu açıdan dikkatle okunmalı ve buna göre tedbir alınmalıdır.

Kaynakça

ARGUNŞAH, Hülya, (1999), *Ömer Seyfettin, Hikâyeler 1*, İstanbul: Dergâh Yayınları,

ARGUNŞAH, Hülya, (1999), *Ömer Seyfettin, Hikâyeler 2*, İstanbul: Dergâh Yayınları,

ARGUNŞAH, Hülya, (1999), *Ömer Seyfettin, Hikâyeler 3*, İstanbul: Dergâh Yayınları,

Extended Abstract

Ömer Seyfettin was very influential in the period between the Second Constitutional Monarchy and the Republic and is a great Turkish storyteller who continues his influence until today.

He is also one of the pioneers of Turkish story literature.

Ömer Seyfettin is not an ordinary literary and storyteller.

As one of the leading artists of the national literary movement, he became aware of the problems of the Turkish nation.

He is a true Turkish intellectual who has offered solutions to the problems.

One of the most important problems of the Turkish nation since Tanzimat is the cultural imperialism applied by the Western states and their spokesmen within us.

They tried to mankurturize us with cultural imperialism.

Mankurturization means to destroy the consciousness of Turkishness and the faith of Islam.

Both Westerners and their spokesmen and representatives within us have worked hard on this issue.

Ömer Seyfettin told many stories about how the national and religious identity values of Turks were tried to be destroyed.

He narrated that we wanted to be turned into a crowd without ideas of nationalists and heathens.

He took advantage of the events he had experienced and observed in his own time.

They're in their stories.

The aim of the imperialist Crusader Zionist West's efforts to mankurturize the Turks is as follows:

To be able to manage us easily, to exploit us, to put us into whatever form they want, and finally to destroy us in this geography.

Because a nationless and irreligious crowd means it has become an easily driven herd, not a nation.

Ömer Seyfettin fought against the efforts of Western imperialists who want to remove the Turkish youth from their Islam and Turkishness and to leave them in the void, to refute, to dissolve and to destroy them over time.

He waged war against the cultural imperialism of the west towards us.

As an anti-imperialist Turkish intellectual, he also wrote stories addressing this issue.

In this article, we will try to examine how the methods and different activities applied to mankurturize the Turkish nation are handled in his stories.

The Westerners and The Westerners in us have worked to mankurturize the Turks individually in political, cultural, religious and National terms.

Ömer Seyfettin has seen these works closely and has worked in a vivid and realistic story fiction.

In his story "Bahar and butterflies", Ömer Seyfettin tells in a dramatic fiction how Turkish youth in general, and more specifically, Turkish girls, diverge from their Muslim Turkish identity, traditions and national values through the influence of Western culture.

The Batis were inculcating Turkish girls to change, to move away from old Turkish womanhood, to quit femininity, to be equal with men.

Ömer Seyfettin, in his story called "Primo Turkish child", studied at the University in Paris, became an engineer, came to Turkey to work and married an Italian daughter Kenan gives the story of the life of a Turkish boy named.

The child of a Muslim Turkish family from Bursa, Kenan was influenced by Western culture, philosophy and ideologies while studying in Paris and lost the values of Islam and Turkishness.

As he emerged from Islam and Turkishness, he became alienated and even hostile to these two basic values of identity.

Kenan became a Freemason and became a Freemason.

After that, he started to see Turkishness as "animosity, uncivilism and taassup" and hated Turkishness.

Kenan, after being freed from mankurt and returning to Turkishness and Islam, questioned and criticized his past life of Freemasonry.

He also made clear what cultural imperialism was one of Europe's policies to mankurturize the Muslim Turkish nation.

One method of removing the Turkish youth from their Islamism and Turkishness was to marry a European girl.

As a matter of fact, in the story "Primo Turkish boy", Kenan, a Turk boy, falls in love with an Italian girl, Grazia, and wants to marry her.

Her father Vitalis First does not want to give his daughter to "a Turk who is a barbarian, a savage, an enemy of civilization."

However, he thought that he could carry out profiteering and exploitative activities in Turkey through Canaan and planned to remove him from Turkishness.

According to Vitalis, Kenan was not a Turk, but a Greek.

In his own way, he made Canaan believe it with some bogus historical information.

Then he ran into some conditions so he could give Kenan his daughter.

In his story "the child of Primo Turk", Ömer Seyfettin also describes how Europeans want to use mankurtized Turks in the political arena.

Political mankurt is not a full-fledged and nationalist politician committed to domestic, national and Islamic values.

They are the slave-spirited, submissive rulers who have been the dictators of the Europeans, doing the jobs they want.

They are politicians who work not for the benefit of the Turkish nation, but purely for the interests of Europeans.

Europeans plan to rule and exploit our country as they please, thanks to the political mankurts they have seduced from among us.

Another dimension of the political mankurturization is the removal of Turks from Turkish nationalism and the emulsification of their nationality spirits in line with a cosmopolitan, faded, Eritrean ideology such as internationalism and Ottomans.

Ömer Seyfettin reveals in detail in his work "Ashab-ı Kehfimiz" an ambiguous idea of Ottomans as to what the Turkish nationality was destroyed and replaced.

A number of dark intellectuals who were enemies of the Turks tried to destroy Turkishness in stages from the Tanzimat onwards and produce an abstract Ottoman nationality instead.

In some of Ömer Seyfettin's stories, the following are seen:

Europe has advanced in science, technology, politics, economics and culture, but the Islamic world, Muslims, has lagged behind.

The Islamic world was invaded by Europeans and became colonial.

In the face of this situation, some Muslims suspected Islam as their religion. These Muslims believed that Islam left us behind, so they left Islam and became irreligious. This topic is also covered in the stories of Ömer Seyfettin.

One of the most important aspects of mankurtlaşmanın Turkish nation Turkishness, forget the Turkish nationality.

Some Turks have shied away from Turkish nationality; they have even rejected and denied it.

It is mankurtluktur that a Turk does not say 'I am a Turk'.

Ömer Seyfettin" white tulip " gives the following subject in his story:

The Bulgarians killed and ravaged the Turks of Bulgaria during the Balkan wars of 1912.

The Bulgarians raped the daughters and women of the Turks, took away their property and drove them from their homes.

The Western Crusader Zionist imperialists and their domestic representatives and spokespersons are the same today.

They continue their efforts to mankurturize the Turkish nation with the same concepts, ideologies and philosophies as they did during the period of Ömer Seyfettin.